

NEWS

Aparatul pe care îl uităm

Portretul unei cutii care lucrează în umbră.

1 septembrie 2026, Tobias Engl

Nu e cu mult mai mare decât o carte de buzunar și nu arată a nimic. O cutie neagră, mată, fără ventilator, fără lumini care clipeșc, cu câțiva conectori în spate. De cele mai multe ori stă în dulapul de sub ecran sau e prins în spatele lui, pe perete. Cine intră în încăpere nu-l vede niciodată.

Și totuși, pe el se sprijină totul. Tot ce apare pe ecran vine de aici: meniul, numărul de ordine, textul din sala de expoziție, salutul tradus. Aparatul calculează singur, la fața locului, fără ocolul printr-un nor îndepărtat. Dacă pică internetul, ecranul merge mai departe, pentru că ceea ce afișează se află deja în clădire.

E cumpătat. Consumă atât de puțin curent încât vara abia dacă e călduț la atingere și funcționează ani întregi fără ca cineva să se atingă de el. Nu i se poate strecura nimic. La pornire își verifică propriul software și nu încarcă nimic din ce nu e semnat. Stă departe de marii colectori de date, pentru că în sistemul lui nu se ascunde nimic care să „sune acasă”.

La ScreenWay, această cutie are un nume: Media Player. Un calculator care vorbește puțin și duce mult. Păstrează tot ce știe un loc și transmite aceste informații ecranelor, în limba de care e nevoie în acel moment. Unele dintre aceste aparate chiar vorbesc: traduc și citesc cu voce tare, iar și asta se întâmplă în aparat, la un metru de privitor.

Cea mai frumoasă laudă pentru un astfel de aparat este că nimeni nu vorbește despre el. Niciun telefon, nicio defecțiune, niciun nume rostit pe holuri. Își face treaba, în liniște, și dispare din mintea celor care depind de el. Un aparat pe care îl uităm este un aparat care ține.